

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: Георги Крънзовъ

ГОДИНА ТРЕТА
БРОЙ 7
февруарий 1939

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

ВАСИЛЪ ЛЕВСКИ

На 19 февруарий т. г. се навършиха 66 години отъ деня, когато апостолътъ за свободата на България, Василь Левски, бѣ окаченъ на бесилката, осъденъ отъ турската власт за своето велико дѣло.

Смѣлъ и неустрашимъ, разуменъ и трезвенъ, Василь Левски седемъ години е кръстосвалъ родната страна, за да подготвя поробенитѣ си братя за решителния денъ, въ който трѣбва да извоюватъ свободата си. Той винаги е казвалъ, че българитѣ сами трѣбва да си извоюватъ свободата, а не да чакатъ други да дойдатъ и да ги освободятъ. И затова непрекъснато е обикалялъ отъ градъ на градъ и отъ село на село, облъченъ ту като търговецъ, ту като турчинъ, ту като продавачъ на вѣглища, за да организира революционни комитети. И навсѣкжде смѣлата му речъ е била посрѣщана съ възхищение и готовност за жертва. Неговиятъ примѣръ е запленявалъ другитѣ и ги е подтиквавалъ къмъ работа.

Василь Левски е обаявалъ своитѣ поробени братя не са-

мо съ смѣлата си речъ, не само съ своя призивъ къмъ борба противъ тиранитѣ и поробителитѣ, но и съ своя личенъ животъ. Той е билъ трезвенъ, никога не е употребявалъ спиртни питиета, пѣкъ и на другитѣ е казвалъ да не пиятъ, ако искатъ да работятъ за народното добро. Той е билъ честенъ и справедливъ, и е пазилъ народнитѣ пари повече отъ живота си. Държалъ е точна смѣтка за всѣка похарчена пара. Той никога не е мислил за себе си, а само за дѣлото, на което бѣ посветилъ живота си. Затова често е казвалъ, че когато бѣде освободена България, той ще отиде да работи за свободата на други поробени народи.

Животътъ и дѣлото на Василь Левски трѣбва да служатъ за примѣръ на всѣки българинъ, малъкъ или голѣмъ, старъ или младъ, беденъ или богатъ, ученъ или простъ. Само съ подобни люде нашата родина ще бѣде и занаятъ честита и свободна страна.

ПРОЛѢТЬ

Разнасятъ се облаци черни, топи се последниятъ ледъ, — и свѣтлата пролѣтна радостъ, прониква пробужда навредъ.

Грѣй надъ насъ, вълшебна пролѣть съ прояснени небеса, миръ отъ тебъ сърцата молятъ както розитѣ роса.

Тя иде съ вѣнецъ ароматенъ, окичила своето чело, и въ наштѣ поля и долини, лѣхти съ благодатно крило.

Дай следъ сълзитѣ забрава, смѣхъ следъ горести ни дай. Нови дни за мирна слава възвести на родний край.

Димчо Дебеляновъ

ПРОЛѢТЬ ИДЕ

Лѣхна топлия презморець, сладко стрѣхитѣ запѣха и поточета пѣндиви изъ гората зашумѣха.

Кротко слънчицето златно се усмихна отъ небето, трепна бѣлото кокиче и разтвори си вѣнчето.

По полянитѣ зелени минзухари нацвѣтѣха и дърветата въ гората своитѣ пѣпчици налѣха.

Дѣхъ предпролѣтенъ се носи надъ градинитѣ, полята и отъ зимната си дрѣмка вече буди се земята.

Георги Костакевъ

ЧУДНАТА КНИГА

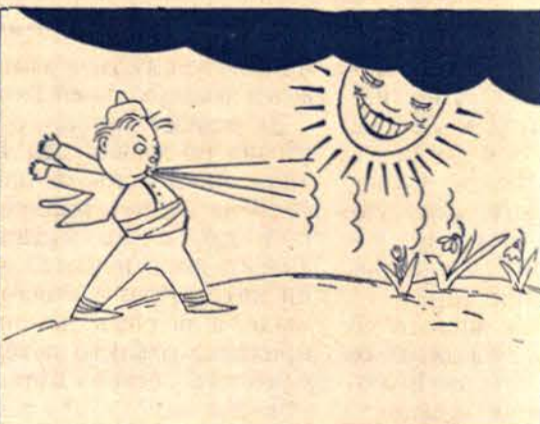
Азъ съмъ вече голѣма, имамъ очила, но буквитѣ чудни не мога да четат!

ЗИМАТА СИ ОТИВА — ИДВА ПРОЛѢТЬТА

Малъкъ трикъ-филмъ на „Славейче“ — рисунки отъ Сава Георгиевъ, стихове отъ Радка Станимирова.

Топлятъ се ледени камари, сиѣжинки вече не летятъ, далечъ замина Януарий, далечъ — на края на свѣтътъ.

Следъ него Малъкъ Сѣчко тича, разперилъ ядно две рѣце, но вижда бѣлото кокиче — и трепва Сѣчково сърдце:

„Не искамъ съ лошо да ме помнятъ — и азъ въ сърдце си нося жалъ. За мигъ ще времето да стопля — да бѣде веселъ карнавалъ!“

На двора топло слънце грѣе, събрали сѣ се купъ деца, и всѣко тича, скача, пѣе, — сияятъ малкитѣ лица.

Владимиръ Поляновъ

ОТЪ КРИЛАТИЯ ЗМЕЙ ДО САМОЛЕТА*)

Приказка за първитѣ летци

Въ Атина, нѣкога живѣлъ единъ известенъ строителъ, ученъ и скулпторъ на име Дедалъ. Той билъ откривателя на сѣкирата, за която хората преди това нищо не сѣ знаели. Той е направилъ сѣщо така първия свѣрделъ, теслата и пръвъ е замислилъ да слози на корабитѣ платна, за да се движатъ отъ вѣтъра. Билъ много прочутъ и уважаванъ отъ всички.

Приказката за този човѣкъ, останала презъ вѣковетѣ, разказва, че единъ денъ Дедалъ, обзетъ отъ завистъ убилъ своя внукъ Тала, когото наричали Яребицата и който сѣщо билъ прочутъ като добъръ строителъ. Атинския сѣдъ осѣдилъ учения за стореното отъ него. За да не понесе тежкото наказание Дедалъ избѣгалъ съ своя синъ Икаръ. Следъ едно пѣтуване по бурното море, Дедалъ и Икаръ слѣзли на островъ Критъ, далече срѣдъ морето. А на този ост-

ровъ властвувалъ прочутия царъ Миносъ, който билъ жененъ и ималъ, за голѣмо нещастие, синъ — чудовище, наполовина бикъ, наполовина човѣкъ, нареченъ Минотавъръ. Щомъ дошелъ Дедалъ на острова, царътъ се много зарадвалъ и накаралъ прочутия строителъ да построи Лабиринта. Така по-късно нарекли построената отъ Дедалъ крепостъ, която имала толкова стаи и входове и така заплетени и тъмни, че никой, влѣзълъ въ нея, не е можелъ да излѣзе отново навънъ. Тукъ въ тая крепостъ Миносъ затворилъ чудовището Минотавъръ. Царътъ много мразѣлъ грозния си синъ, но не искалъ да го убива, а го затво-

рилъ въ Лабиринта да живѣе въ вѣченъ мракъ. Този денъ билъ отпразднуванъ съ голѣмо тържество. Дедалъ билъ почетенъ гостъ. Той получилъ голѣми награди. Но този денъ царътъ поискалъ отъ него да обещае, че вече никога не ще напусне острова. Това било тежка жертва за Дедалъ. Той все още смѣталъ нѣкога да се върне въ отечеството си. Сега царската воля убива всѣка надежда у него. Живота на Дедалъ и Икаръ станалъ много тежъкъ. Съ скръбъ мислѣлъ великиятъ ученъ за своя далеченъ домъ и за загубената си свобода. Започналъ да крои какъ да избѣга заедно съ сина си. Това

било тежка, много тежка работа. Само птица могла свободно да отлети отъ острова презъ морето, безъ да бѣде веднага хваната отъ строгия царъ Миносъ. Дедалъ не се отчайвалъ. Не напразно билъ ученъ и изобретателенъ човѣкъ. Той намислилъ да си направятъ съ своя синъ тъкмо криле, като на птица и да отлетятъ. Започналъ да събира едно по едно пера отъ птичи крила и воскъкъ отъ пчеленъ медъ. Когато най-после събралъ достатъчно много пера и воскъкъ, той направилъ за себе си и за Икаръ по едни крила. Това били истински орлови крила, само че по-голѣми. Скоро всичко било готово

*) Отъ книгата му подъ горното заглавие, издание на „Хемусъ“.